

Lăudați pe Domnul (Psalmii 146-150)

Pastor GHIȚĂ MOCAN
Biserica Penticostală
Filadelfia, Oradea

Atribuiți de majoritatea exegeților lui Hagai și/sau Zaharia, ultimii cinci psalmi ai Psaltirii (146-150) reiau aceeași expresie doxologică. După cum se poate observa, aceștia se deschid și se sfârșesc cu sintagma: **Lăudați pe Domnul!** Nu întâmplător tradiția evreiască i-a reținut drept Psalmii „Halleluah Yahweh”, pentru că numele lui Dumnezeu utilizat aici este Yahweh, indicând spre relația intimă pe care Dumnezeu o are cu poporul Său.

Desigur, toți psalmii elogiază prezența și providența lui Dumnezeu, doar că aceștia – ultimii – o fac într-un ritm și cu o intensitate aparte. Aici, petiția și lamentația lasă loc adorației și sublimului. Durerile și spaimele cântărilor anterioare par a fi dispărut, fiind pur și simplu copleșite de o exuberanță fără precedent. Încă o dată ni se confirmă că ordinea Psalmilor în colecția finală a fost una pedagogică. Cele 150 de cântări trebuie citite în această ordine pentru ca, în cele din urmă, să uităm de noi și să-L preamărim pe Dumnezeu cel Atotputernic. Avem aici o apoteoză a închinării, un mod optim (și legitim) de a ne încheia viața și urcușul duhovnicesc. Nu este de mirare că unii scriitori ai creștinismului primar au văzut în cartea Psalmilor o ascensiune de la păcat la neprihănire, de la viața de jos la cea de sus.

Un fapt la fel de interesant este că – prin conținutul lor – psalmii aceștia sugerează o anume tematică. Doxologii extraordinare de la un capăt la altul, ei ne propun totuși un fel de „școală a adorării”. Fiecare creionează o nuanță a laudei, o parte dintr-un întreg mareț și înălțător. Iată o posibilă interpretare.

Angajamentul laudei (Ps. 146)

A-L preamări pe Dumnezeu presupune o hotărâre susținută. Bine articulată lăuntric, această hotărâre nu este dependentă de mediu și nici de împrejurările trecătoare ale vieții. Ea dă socoteală doar sufletului, mișcându-l neconținut spre Dumnezeu. Psalmiștii nu erau oameni lipsiți de nevoi sau slăbi-ciuni, dimpotrivă. Adesea sesizăm luptele lor, agonia de care aveau parte și provocările felurite pe care trebuiau să le înfrunte. Erau oameni ca și noi, trăindu-și credința într-un timp pe care nu l-au ales, dar pe care și l-au asumat cu fidelitate.

Și aici, încă de la începutul cântării, psalmistul se angajează: „*voi lăuda pe Domnul cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeu meu cât voi fi*” (v. 2). Lauda este, înainte de orice, o decizie! Ea trebuie pur și simplu luată, afirmată și susținută. Nu o zi, nu un an, ci toată viața. Față în față cu imprevizibilul existenței, credinciosul își asumă această atitudine demnă de sine și, mai ales, de Dumnezeu.

Psalmul, în întregul lui, reia magistral această idee a angajamentului, a hotărârii pline de emoție ca – indiferent de ce se va întâmpla – sufletul să-L laude pe El.

Argumentul laudei (Ps. 147)

Nicăieri nu ni se cere să-L lăudăm pe Dumnezeu într-un mod gratuit. Sfânta Scriptură abundă în motive plauzibile ale laudei. Acțiunile lui Dumnezeu și răspunsurile pe care Le dă, felul Lui providențial de a lucra, gentilețea cu care se implică în cele mai mici detalii sunt argumente suficiente. Adorarea lui Dumnezeu nu este niciodată rece, dogmatică, abstractă. Ea se întemeiază întotdeauna pe faptele pline de putere ale Domnului nostru, pe bunăvoința Lui nemeritată.

Fără preget, încă din prima strofă, psalmistul afirmă: „*Domnul zidește iarăși Ierusalimul..., tă-măduiește pe cei cu inima zdrobită..., socotește numărul stelelor...*” (vv. 2-4). Ce perspectivă! Cerul se află sub directa Lui supraveghere, dar și inima zdrobită a oricărui anonim. Între aceste două perspective – una celestă, cealaltă individuală – se inter-pune cea a Ierusalimului, cetatea care aștepta să înflorească din nou. Providența divină se vede însă în toate, în cele mici și în cele mari, în cele publice și în cele private. Iată argumente îndestulătoare!

Anvergura laudei (Ps. 148)

Un alt merit al Psalmilor, în general, și al acestui psalm (148), în special, este perspectiva amplă care ne este oferită. Prin detalii poetice înălțătoare, autorii acestor cântări au grijă de mintea noastră. Nu ar vrea să abordăm reducționist această temă atât de importantă, a preamării lui Dumnezeu. Dimpotrivă, suntem îndemnați să privim spre orizontul larg – adesea imperceptibil cu simțurile – al adorației.

„Lăudați pe Domnul!
Căci este frumos să lăudăm pe Dumnezeu nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L lăudăm.”
(Efeseni 2.8)

(click aici pentru continuare)

